

prima instanță - (judecătoria Centru mun. Chișinău) E. Badan-Melnic
instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) N. Budăi, I. Muruianu, V. Efros

ÎN C H E I E R E

21 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului,
judecători

Valentina Clevadi
Galina Stratulat
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Primăria mun. Chișinău,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Oficiul Teritorial
Chișinău al Cancelariei de Stat împotriva Primăriei mun. Chișinău, intervineint
accesoriu societatea cu răspundere limitată „Ruta Prim Service” privind contestarea
actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2017, prin care a
fost respins apelul declarat de Primăria mun. Chișinău și s-a menținut hotărîrea
judecătorei Centru mun. Chișinău din 19 septembrie 2016,

c o n s t a t ă :

La 21 iunie 2016 Oficiul Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat s-a adresat cu
cerere de chemare în judecată împotriva Primăriei mun. Chișinău cu participarea
intervenientului accesoriu societatea cu răspundere limitată „Ruta Prim Service” prin
care a solicitat anularea Dispoziției Primăriei municipiului Chișinău nr.412-d din 21
aprilie 2016 cu privire la modificarea și administrarea rutei municipale de autobuz
nr.122.

În motivarea pretențiilor formulate a indicat că, Oficiul Teritorial Chișinău al
Cancelariei de Stat a efectuat controlul sub aspectul legal al dispoziției emise potrivit
prevederilor art.64 din Legea nr.436-XVI din 28 decembrie 2006 privind
administrația publică locală și a constatat că dispoziția Primăriei municipiului
Chișinău nr.412-d din 21 aprilie 2016 cu privire la modificarea și administrarea rutei
municipale de autobuz nr.122, contravine prevederilor legale în vigoare și este emisă
cu depășirea competențelor prevăzute de lege.

Susține că la 20 mai 2016 Oficiul Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat a
notificat Primarului General al municipiului Chișinău despre ilegalitatea dispoziției și
a solicitat abrogarea actului administrativ vizat, însă Primăria municipiului Chișinău
prin răspunsul din 15 iunie 2016 a reiterat că nu există temeuri de abrogare a

deciziei.

Consideră că dispoziția contestată este emisă contrar prevederilor legale și cu depășirea competențelor prevăzute de lege, deoarece potrivit art.29 alin.1) lit. a) al Legii privind administrația publică locală, primarul asigură executarea deciziilor consiliului local.

Primarul general cât și viceprimarul nu dispun de competența modificării itinerariilor rutelor de transport, această atribuție revenindu-i exclusiv Consiliul mun. Chișinău în calitatea de autoritate deliberativă. Un astfel de program de transport rutier municipal nu a fost aprobat de către Consiliul mun. Chișinău.

Astfel, constată că decizia nr.412-d din 21 aprilie 2016 emisă de către viceprimarul Nistor Grozavu este contrară legii.

Prin hotărârea judecătoreiei Centru mun. Chișinău din 19 septembrie 2016, cererea de chemare în judecată înaintată de Oficiul Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat a fost admisă.

S-a dispus anularea dispoziției Primăriei municipiului Chișinău nr.412-d din 21 iunie 2016 cu privire la modificarea și administrarea rutei municipale de autobuz nr.122.

Nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond, la 26 septembrie 2016, Primăria mun. Chișinău a declarat apel solicitând, admiterea apelului, casarea hotărârii judecătoreiei Centru mun. Chișinău din 19 septembrie 2016 și emiterea unei noi decizii de respingere a cererii de chemare în judecată înaintată de către Oficiul Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2017, s-a respins apelul declarat de către Primăria mun. Chișinău și s-a menținut hotărârea judecătoreie Centru mun. Chișinău din 19 septembrie 2016.

La 10 mai 2017, Primăria mun. Chișinău a declarat recurs împotriva hotărârii judecătoreiei Centru mun. Chișinău din 19 septembrie 2016 și a deciziei Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2017, solicitând casarea acestora și emiterea unei noi decizii de respingere a pretențiilor înaintate de Oficiul Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat.

Recursul a fost declarat în temeiul art.432, alin.(2) lit. c) din Codul de procedură civilă, care statuează expres că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească a interpretat în mod eronat legea.

În motivarea recursului recurentul a indicat că decizia instanței de apel a fost adoptată cu încălcarea normelor de drept material.

Susține că, în prezent Primăria mun. Chișinău nu dispune de un Regulament aprobat privind transportul auto de călători și bagaje în mun. Chișinău și Reguli de atribuire prin concurs a dreptului la deservirea rutelor regulate municipale și potrivit pct.29 din Regulamentul transportatorilor auto de călători și bagaje aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.8554 din 28 decembrie 2006 și prevederile Legii privind administrarea judecătorească Primarul general emite dispoziții prin care acordă dreptul de administrare provizorie a unei rute, până la desfășurarea unui nou concurs.

Consideră că decizia emisă de Primăria mun. Chișinău, este legală dat fiind faptul că a fost emisă de către un organ competent, conform legislației în vigoare și cu respectarea procedurii stabilite.

În opinia recurentului actul administrativ este emis legal și nu contravine legislației.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 09 februarie 2017.

Potrivit scrisorii de comunicare copia deciziei a fost expediată părților la 28 februarie 2017 (f.d.77), însă la materialele cauzei lipsește dovada recepționării acesteia de către părți.

Potrivit prevederilor art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 10 mai 2017, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încalcând în mod flagrant

regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Primăria mun. Chișinău nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art.270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Primăria mun. Chișinău, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Valentina Clevadi

judecători

Galina Stratulat

Dumitru Mardari